

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/452/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7511210780
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičiková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7511210780.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanej V. Ž.J., F. K. L. XXX/X, C. N. A., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Nám. legionárov 5, IČO: 42 176 778, o zaplatenie 1.012,12 eur istiny s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 10C/48/2014-101 z 19. 3. 2015 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka.

Účastníkom a vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením zrušil platobný rozkaz (ďalej len PR) Okresného súdu (ďalej len OS) Košice - okolie 10Ro/1354/2011 z 8. 11. 2011, konanie zastavil, rozhodol, že žalobca, ani žalovaná nemajú právo na náhradu trov konania, vrátil žalobcovi súdny poplatok z návrhu na výške 53,80 eur prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Trovy vedľajšieho účastníka považoval za neúčelne vynaložené, pretože vedľajší účastník vo viacerých právnych veciach vstupuje opakovane, permanentne sa opakujúcim, takmer totožným podaním, pričom nedisponuje ani so základnými informáciami o danom konaní, iba sa domnieva, že daná právna vec sa dotýka spotrebiteľa. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec, že len na základe skutočností, že žalovaným je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, je nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej - ktorej právnej veci, a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie zast. Vedľajší účastník niektoré podania nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových, významných skutočností, vzťahujúcich sa na predmet sporu (uznesenie Krajského súdu v Prešove 1Co/254/2013 z 19.12.2013). Zdôraznil, že právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j., nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, že znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1. 1. 2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je

oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon dodal, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa (Uznesenie Krajského súdu v Košiciach 5Co/546/2013 z 15.7.2014). Konštatoval, že v tomto prípade vstúpil vedľajší účastník do konania bez vedomia a súhlasu žalovanej, a vykonal prostredníctvom svojho právneho zást. úkony a podania, ktoré sa opakujú v množstve iných, obdobných vecí, preto tieto úkony nepovažoval za účelne vynaložené aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax súdov v takýchto veciach, a preto trovy právneho zast. zástupcovi vedľajšieho účastníka nepriznal.

Proti uzneseniu, výroku, ktorým súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník.

Poukázal na to, že súd predovšetkým nesprávne vec právne posúdil, keď rozhodol podľa 146 ods. 1 písm. c) OSP, aj keď žalobca zavinil zastavenie konania, že v situácii, keď žalobca zavinil zastavenie konania, mal rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. a náhradu trov konania mu mal priznať. Osobitne dal do pozornosti najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števeček/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C.H.Beck, str. 521-525. Ďalej citoval z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS 463/2012 z 12. 12. 2012. Poukázal na to, že Krajský súd v Košiciach už opakovane rozhodol, že vedľajší účastník má vo vzťahu k odporcovi právo na náhradu trov konania, na jeho rozhodnutie 11Co/600/2013, z 30. 9.2 014. Pokiaľ súd poukázal na vôľu spotrebiteľov, uviedol, že len úplne ojedinele z tisícok vecí sa stalo, aby spotrebiteľ nesúhlasil s ich podporou a ak sa tak stalo, tak sa to stalo v dôsledku nedostatočného vysvetlenia zo strany súdu a bez toho, aby spotrebiteľovi bolo doručené ich vyjadrenie vo veci samej, v ktorej po preskúmaní veci spravidla vznášajú námietky premlčania, nakoľko dodávateľia a inkasné spoločnosti zaplavujú súdy SR premlčanými nárokmi, ktoré vo väčšej alebo menšej miere obsahujú aj plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok (zmluvné pokuty, poplatky za zmluvu, poplatky za vedenie úverového účtu a rôzne ďalšie neplatné poplatky, sankčné mechanizmy rozporné s právnou úpravou a podobne). Žaloby, ktorými títo žalobcovia súdy zaplavujú, sú pritom povrchnými žalobami formulárového typu, keď v nich žalobca mení len označenie svojich právnych predchodcov, označenie spotrebiteľa a číselné parametre uplatneného nároku. Poukázal na to, že je nerozhodné, že mali vedomosť o predmete sporu pred vstupom do konania, ale že z povahy vecí vyplýva, že ich vedomosť postačovala na to, aby sa stali vedľajším účastníkom, čo sa stalo, nakoľko s nimi súd v tomto postavení koná. Zdá sa im normálne a logické, že pred vstupom do konania nemohli mať o predmete sporu iné informácie, ako tie, ktoré získali žiadosťou predsedovi okresného súdu, v zmysle platných predpisov. Nie je im jasné, na základe akých ust. zákona by sa mali mať možnosť oboznámiť so žalobou a prílohami skôr, ako sa stali vedľajším účastníkom. Nakoľko udalosti sa vyvíjajú v príčinnej súvislosti od minulosti cez prítomnosť do budúcnosti, museli sa stať najprv vedľajším účastníkom a až s týmto ich procesným postavením je spojené právo na doručenie žaloby s prílohami. Uviedli, že je pravdou, že si hneď pri vstupe uplatnili náhradu trov konania, že ak by sa súd oboznámil s § 151 ods. 4 O.s.p., nepoburovalo by ho to. Ide o to, že podľa § 151 ods. 4 O.s.p., podmienkou na to, aby súd vyzval účastníka konania na vyčíslenie trov konania, je práve to, aby účastník podal predtým návrh na rozhodnutie o trovách, dopredu nemôžu vedieť, či žalobca vezme žalobu späť, preto je účelné a dôvodné a v súlade s požiadavkou zákona, navrhnúť rozhodnúť o trovách už v ich prvom podaní, lebo na ďalšie už nemusia mať priestor a v takom prípade, nepodania návrhu na rozhodnutie o trovách, ich súd nie je povinný na vyčíslenie trov konania vyzvať K predmetu konania po obdržaní návrhu na začatie konania s prílohami, sa kvalifikovane vyjadrili a uviedli konkrétne dôvody, prečo by mal súd žalobu zamietnuť. K samotnému späťvzatiu žaloby žalobca

venuje 5 riadkov a 1,5 strany podania venuje dôvodom, prečo by im súd nemal priznať trovy konania. To dokazuje, že žalobca zobral žalobu späť ako priamy dôsledok ich vstupu a aktivity v konaní. Tvrdil, že žalobca zavinil zastavenie konania, že súd by im mal priznať náhradu trov konania, že nakoľko súd s nimi ako s vedľajším účastníkom zastúpeným zást. koná a oni takto konajú so súdom, nemali by byť pochybnosti o tom, že musel byť uskutočnený právny úkon, na základe ktorého vznikol medzi nimi a ich zást. právny vzťah s obsahom, ktorý umožnil, že súd s nimi ako s vedľajším účastníkom, zast. zástupcom koná. Nemali by preto byť pochybnosti o tom, že bol uskutočnený úkon právnej služby prevzatie a príprava zast., vrátane prvej porady s klientom. S touto otázkou sa už krajské sudy SR vo svojich rozhodnutiach vypořádali, napr. uznesenia Krajského súdu v Košiciach 1Co/247/2012 z 31. 10. 2012, 2Co/285/2012 zo 17. 12. 2012, 2Cob/104/2012 z 29. 6. 2012, uznesenia Krajského súdu v Prešove 8Co/69/2012, z 26. 7. 2012, 14Co/81/2012 z 11. 12. 2012, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co/92/2012 z 10. 5. 2012, 15Co/214/2012 zo 4. 2. 2013. Osobitne citoval z uznesenia Krajského súdu v Košiciach 1Co/247/2012 z 31. 10. 2012. Podstatu videl v tom, že spotrebiteľ bol v konaní na základe jeho aktivity plne úspešný, že poskytuje spotrebiteľovi pomoc v pozícii vedľajšieho účastníka a robí tak v súdnom konaní zast. jeho právnym zást. Poukázal na to, že s argumentáciou, že v tomto konaní sú jeho trovy neúčelné, sa už judikatúra krajských súdov vypořádala. Za všetky poukázal napr. na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 13Co/193/2012 z 30. 7. 2012. K postaveniu združenia, ako vedľajšieho účastníka, osobitne dal do pozornosti najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števek/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C.H.Beck, str. 327-331. Zdôraznil, že jeho účasť v konaní, je pre spotrebiteľa efektívna, v zmysle cieľov a účelu, na ktorý je združenie založené, že svojou činnosťou naplňujú vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov, ako na to poukazujeme vyššie (čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky Súdneho dvora EÚ, vnútroštátna právna úprava, najmä zákon o ochrane spotrebiteľov). Poukázal na to, že ak by sa držali línie rozhodnutia súdu, znamenalo by to, že žalobca je oprávnený bez sankcií uplatňovať stotisíce žalôb na súdoch SR, proti málo informovaným spotrebiteľom, ktorí veľa krát vôbec nevedia prečo ich žaluje práve spoločnosť EOS KSI, s.r.o., pretože s ním žiadne zmluvy uzatvorené nemali, že ak bude žalobca úspešný, uplatní si aj náhradu trov konania za formulárové žaloby, ktoré ako vyplýva z viacerých súdnych konaní, generuje softvér. Ak úspešný nebude, súd ho na náhradu trov konania nezaviaže, napriek tomu, že ak sa žaloba zamietla, niektorý účastník, to musel svojou aktivitou zabezpečiť. Pripomenul, že vydávanie platobných rozkazov v spotrebiteľských veciach odporuje zákonu (§ 172 ods. 9 O.s.p.) a ak súd nezaviaže žalobcu na náhradu trov konania vo veciach, v ktorých úspešný nebude, nič mu nezabráni uplatňovať nedôvodné žaloby na súdoch SR stále vo väčšom množstve. K právu vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania poukázal na stovky rozhodnutí, podľa jednotlivých senátov krajských súdov. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR. 7 Cdo 93/2012 z 19. 7. 2012 z ktorého citoval. Do pozornosti dával aj novelizované znenie § 137 O. s. p. Navrhol uznesenie v napadnutom výroku zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania v plnej výške.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, sa stotožňuje s rozhodnutím súdu, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Zároveň poukázal na to, že nepriznaním náhrady trov konania súd neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, najmä keď trovy konania nie sú účelne vynaložené a nie sú ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Zdôraznil, že obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II. ÚS 78/03, že krajské sudy sa už vo viacerých rozhodnutiach zaoberali účelnosťou trov vedľajšieho účastníka, že tento sa však rôznymi argumentmi snaží presvedčiť sudy o účelnosti vyložených trov právneho zastúpenia. Uviedol, že Najvyšší súd SR sa s týmito dôvodmi, ako ani s argumentmi Generálneho prokurátora SR, ktorý na podnet vedľajšieho účastníka podal mimoriadne dovolanie voči rozhodnutiu o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, nestotožnil a mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora SR zamietol, že Najvyšší súd SR v uznesení 6 M Cdo 5/2013 19.3.2014 vyslovil právny názor, v zmysle ktorého trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní mení len o aktualizáciu tej-ktorej veci a jej individualizáciu na súdoch v SR nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. V takomto prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Treba súhlasiť s názorom, že právo na právnu pomoc a náhrada trov konania sú dve rozdielne veci, ktoré síce spolu súvisia, avšak nie sú neoddeliteľné. Právo na náhradu trov konania totiž závisí od iných predpokladov než možnosť nechať sa zastupovať

advokátom. (...) Ak teda súd neprizná náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, keď dospeje k záveru, že trovy nevy naložil účelne, nejde o porušenie práva na právnu pomoc. Vedľajší účastník sa preto mohol dať zastupovať v súdnom konaní advokátom, avšak trovy, ktoré vynaložil v tejto súvislosti, nemožno považovať za trovy účelné. Uvedené mu potvrdzuje, že na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 O.s.p., a to najmä účelnosť vynaložených trov konania, ktorú by mal súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania vždy skúmať. Zastával názor, že odmenu za úkony právnej služby poskytnuté právnym zástupcom vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej v súdnej veci nemožno považovať za trovy účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva. Tvrdil, že podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Citujúc znenie § 3, ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.), uviedol, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že je združením založeným na ochranu spotrebiteľa, a teda prioritne sa predpokladá pomoc zo strany združenia založeného za týmto účelom, nie zo strany zvoleného zástupcu združenia, že účelom združení na ochranu spotrebiteľa je okrem iného kolektívna ochrana spotrebiteľov, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Zdôraznil, že združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zák. č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, že je zrejmé, že na to, aby združenie mohlo napĺňať svoje ciele a vykonávať svoju činnosť, musí reálne disponovať zodpovedajúcou materiálnou, ako aj personálnou základňou, minimálne v rozsahu zabezpečenia možnosti vykonávania základných proklamovaných cieľov (okrem iného aj zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní). Už skutočnosť, že vedľajší účastník je registrovaný v registri občianskych združení, vedenom na Ministerstve vnútra SR, mu preukazuje, že pri vzniku a registrácii samotného združenia muselo ministerstvo postupovať v zmysle § 25 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z., a teda posudzovať, či k vzniku Združenia došlo v súlade so zákonom, nezávislosť a neziskovosť. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupu právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka do konania, bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné, že združenie vstupuje do množstva konaní, bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného mal za zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, nie je možné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci, a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zastúpenia. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Zneužívanie priebehu civilného konania na získanie náhrady trov konania je v rozpore s účelom civilného procesu, ktorým je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným, subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom. V zmysle uvedeného nevidel význam v právnom zast. účastníka a zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zast., dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Navrhol napadnutý výrok o trovách konania v zmysle § 219 O. s. p. potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 46,91 eur s DPH pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby vo výške 36,85 eur s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu vo výške 10,07 eur s DPH.

Uznesenie, okrem výroku o trovách vedľajšieho účastníka, odvolaním nebolo napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods. 1, 3 O.s.p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedený v § 214 ods. 1 O.s.p., možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania), prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka

potvrdil ako vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uznesenia, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

Možno prisvedčiť záverom súdu, že trovy vedľajšieho účastníka v prejednávanej veci neboli účelne vynaložené.

Predovšetkým je potrebné dodať, že v prejednávanej veci ide o konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie platobného rozkazu, voči ktorému podal vedľajší účastník odpor, pričom aj súdna prax sa zjednotila na tom, že oznámením združenia, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného v štádiu skráteného (rozkazného) konania, účinky vzniku jeho vedľajšieho účastníctva nenastali. Vylučuje to zmysel a účel inštitútu vedľajšieho účastníctva v spojení so zmyslom a účelom inštitútu skráteného konania.

Neprichádzalo preto do úvahy podanie odporu proti PR takýmto subjektom (odpor podaný vedľajším účastníkom z 19.6.2012, došlý súdu 20.6.2012, č.l. 91 - 93). V konaní, ktorého výsledkom je PR, nadobudne povahu sporového konania vo vlastnom (užšom) zmysle slova zásadne až včasným podaním odôvodneného odporu žalovanou, v dôsledku čoho sa PR zrušuje a súd nariadi pojednávanie. Až po takomto procesnom úkone urobeného žalovanou sa stáva uplatnený nárok sporným (odporuje mu), a teda môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účastníctva, pomáhať v konaní hlavnému účastníkovi a podporovať ho s cieľom prispieť k ochrane jeho práv (v prípade vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 2 O.s.p.), prípadne aj svojich vlastných práv plynúcich mu z hmotno-právnych ustanovení všeobecných záväzných právnych predpisov (v prípade vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 1 O.s.p.). Možnosť rýchlej a účinnej obrany žalovanej proti PR v podobe podaného odporu je realizáciou jej zodpovednosti za naplnenie zásady „vigilantibus jura“ (nech si každý chráni/stráža svoje práva).

V posudzovanej veci v otázke k účinkom vzniku vedľajšieho účastníctva právnickej osoby založenej alebo zriadenej na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného zákona v tzv. skrátenom konaní, teda platí právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR už v uznesení 6Cdo/207/2011 z 10.10.2012 a následne aj v uzneseniach 7 Cdo/135/2013 z 21.10.2013 a 6 Cdo/357/2012 z 30.10.2013. Je potrebné vziať na zreteľ skutočnosť, že realizáciou ochrany spotrebiteľa, zaručenej právom EÚ, je v skrátenom konaní ust. § 172 ods.9 O.s.p., podľa ktorého, ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.

Z uvedených dôvodov, so zreteľom na to, že ide o rozkazné konanie, že žalovaná proti PR nepodala odpor, že súd z úradnej povinnosti dohliada na to, aby nevidal PR, v prípade neprijateľných podmienok spotrebiteľskej zmluvy, možno urobiť záver, že trovy vedľajšieho účastníka, ktoré mu vznikli v rozkaznom konaní (podaním odporu po vydaní PR, ktorý žalovaná nerozporovala), neboli ním účelne vynaložené, že súd správne rozhodol, pokiaľ náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi nepriznal.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 a § 142 ods.1 O.s.p.. Vedľajší účastník nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovanej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a žalobcove trovy odvolacieho konania za vyjadrenie k odvolaniu nemožno považovať za účelne vynaložené lebo neobsahujú žiadne nové procesne významné skutočnosti, a sú v podstate len opakovaním skutočností uvedených už súdom v odôvodnení uznesenia.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.